

Arrest

nr. 62 252 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. DASSEN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Waar verzoekende partijen voor het voeren van de procedure het voordeel van de kosteloze rechtspleging vragen, stelt de Raad vast dat het verzoekschrift werd ingediend voor 1 april 2011, het ogenblik waarop de wettelijke bepalingen betreffende het rolrecht van kracht werden, waardoor voor onderhavige procedure voor de Raad geen rolrecht verschuldigd is en deze procedure dus kosteloos is.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma, afkomstig uit het dorp Zllukocan te Klinë, Kosovo. In 1989 huwde u op officiële wijze met B. L. (...) . Samen hebben jullie vier kinderen, waarvan één meerderjarige zoon, A. (...) (O.V 6.657.504). Toen het gewapende conflict uitbrak in Kosovo vluchtten u en uw gezinsleden naar Podgorica, Montenegro. Daar aangekomen bouwde u een barak net buiten het vluchtelingenkamp Konik. U meldde zich aan bij het Rode Kruis en tot 2001 ontving u voedselpakketten. Daarna verzamelde u ijzer en papier om in uw levensonderhoud te voorzien. U werd hiervoor meerdere malen tegengehouden door de politie die u meenam naar het politiekantoor en u een boete gaf wegens zwart werk. In Podgorica leerde uw zoon zijn partner, V. Z. (...) (O.V 6.657.517), kennen. Toen u, na zes à zeven jaar verblijf in Podgorica, vernam dat de huizen in Kosovo heropgebouwd zouden worden vertrokken u en uw familieleden terug naar Zllukocan. De dag na jullie aankomst ging u naar de gemeente om u te informeren omtrent de wederopbouw van de huizen. Daar vertelde men u dat er daar geen sprake van was. U vroeg ook naar een nieuwe identiteitskaart, maar de politiemann die u te woord stond zei u dat dit niets voor jullie was. Diezelfde avond kwamen vijf gemaskerde personen van het UÇK (Kosovaars Bevrijdingsleger) naar jullie toe. Jullie werden geslagen en uw echtgenote en de partner van uw zoon werden verkracht. U, uw echtgenote en jullie kinderen gingen allen samen naar de Kosovo Police (KP) om klacht in te dienen. Daar zei men dat jullie dienden te vertrekken want dat men jullie anders ook zou slaan. Daarna keerden jullie terug naar Podgorica. In 2010 vertrok u opnieuw samen met uw familieleden naar Kosovo. De dag na aankomst ging u samen met uw dochter naar de gemeente om nieuwe documenten aan te vragen. Toen jullie op de bus stonden te wachten stopte er een auto. De gemaskerde inzittenden van het UÇK vroegen jullie waar jullie naartoe gingen en u zei dat u naar Klinë ging, waarna men u vroeg in de auto te stappen. In de auto werden u en uw dochter geblinddoekt. Jullie werden naar een kelder gebracht waar nog een veertigtal andere personen verbleven. Men beschuldigde u onterecht van collaboratie met de Serviërs. Na vijftienveertig dagen werden jullie in het centrum van Klinë afgezet. U vertrok naar Pejë waar u uw probleem vertelde aan een Roma vertegenwoordiger. Hij zei u dat hij u niet kon helpen. U vertrok terug naar Podgorica. Uw zag dat uw barak bijna afgebroken was. U vond uw echtgenote niet en u vroeg aan de burens van zij enig idee hadden van haar verblijfplaats. De burens konden u niet helpen. Samen met uw dochter vertrok u naar België alwaar u op 5 augustus 2010 asiel heeft aangevraagd. In België vond u uw echtgenote en kinderen terug. Ter staving van uw asielerelaas legde u volgende documenten neer: uw originele geboorteakte d.d. 28/08/1991 en uw originele huwelijksakte d.d.26/04/1994.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst heeft u niet aangetoond daadwerkelijk van 1999 tot kort voor uw asielaanvraag in België in augustus 2010 in Podgorica, Montenegro, te hebben gewoond. Zo bent u niet in het bezit van enige documenten die uw verblijf daar kunnen staven (CGVS p. 6). Voorts zijn er in de opeenvolgende verklaringen van u en uw familieleden ernstige tegenstrijdigheden met betrekking tot jullie verblijf en de problemen die jullie daar kenden. Zo verklaarde u dat uw barak gelegen was tegenover het kamp Konik 1. Uw burens waren de familie van dhr. B. (...) en de familie van dhr. H. (...) die in één barak woonden. B. (...) was een vijfenvijftig jaar oude man die gehuwd was en vijf zonen had. Alle zonen waren gehuwd en woonden met hun echtgenotes in bij B. (...) en zijn echtgenote. H. (...) was tussen de vijftenzestig en zeventig jaar en gehuwd. U weet niet hoeveel kinderen hij heeft (CGVS p. 7-8). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat B. B. (...) met zijn familie naast jullie woonde. B. (...) was volgens uw echtgenote een veertiger die vier zonen had. Drie van de vier zonen waren gehuwd. Ook de broers van B. (...) woonden met hun echtgenotes in het huis van B. (...). De naam H. (...) was uw echtgenote volledig onbekend (CGVS echtgenote p. 5-6).

Uw zoon A. (...) verklaarde, net als u, dat B. (...) naast jullie barak woonde maar H. (...) zou in het kamp Konik verbleven hebben. B. (...) zou rond de vijftienveertig à vijftig jaar oud geweest zijn en H. (...) zou rond de dertig à vijfendertig jaar zijn. B. (...) was gehuwd en had vijf zonen. Vier van de zonen waren gehuwd en woonden samen met hun echtgenotes in het huis van B. (...) (CGVS zoon A. (...) p. 6-7). De partner van uw zoon V. (...) wist dan weer helemaal niet wie de burens waren (CGVS V. (...) p. 6) niettegenstaande zij eveneens gedurende een viertal jaar bij jullie in de barak zou hebben ingewoond.

Daarnaast legden uw zoon en zijn partner verschillende verklaringen af over de plaats en omstandigheden waar zij elkaar hebben leren kennen. Zo verklaarde uw zoon dat hij zijn partner leerde kennen buiten het kamp Konik, op het moment dat hij aan het werken was. De familie van zijn partner zou eveneens aan het werk geweest zijn terwijl zijn huidige partner gewoon wat aan het zitten

was (CGVS zoon p. 9). Zijn partner verklaarde daarentegen dat zij uw zoon leerde kennen in het kamp Konik, toen zij en uw zoon daar brood gingen ophalen (CGVS V. (...) p. 8).

Ook omtrent de problemen die jullie in Montenegro zouden hebben gekend vertonen jullie verklaringen discrepanties. Zo verklaarde u dat jullie in Montenegro weliswaar uitgescholden werden maar dat jullie nooit geslagen werden (CGVS p. 6). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat enkel één van jullie zonen één keer werd geslagen door een Serviër (CGVS echtgenote p. 5). Uw zoon A. (...) verklaarde dan weer dat, nadat jullie in 2007 een eerste keer naar Kosovo waren terug gekeerd, hij een vijftal keer werd geslagen door Serviërs die jullie verdachten van samenwerking met het UÇK. Uzelf zou, nog steeds volgens uw zoon, één keer geslagen geweest zijn door Serviërs in Montenegro. De partner van uw zoon gaf nog andere verklaringen. Zij verklaarde dat uw zoon één keer werd geslagen. U zou, volgens haar verklaringen, eerst wel en dan weer niet geslagen zijn (CGVS V. (...) p. 6).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er weinig geloof gehecht worden aan uw jarenlang verblijf in Montenegro, waardoor ook de geloofwaardigheid van uw bewering als zou u twee keer naar Kosovo zijn teruggekeerd, waar u verscheidene problemen zou hebben gekend met etnische Albanen, ernstig op de helling komt te staan.

Dit blijkt evenzeer uit een groot aantal discrepanties tussen de verklaringen van u en uw familieleden. Wat betreft de eerste keer dat jullie terug zouden zijn gekeerd naar Kosovo verklaarde u dat u en uw familieleden in 2007 vanuit Podgorica teruggingen naar Kosovo, waar jullie één nacht hebben gebleven. De avond van jullie aankomst zijn vijf gemaskerde personen met uniformen van het UÇK binnengevallen (CGVS p. 12). Uw echtgenote verklaarde aanvankelijk dat jullie na zes à zeven jaar verblijf in Podgorica naar Kosovo zijn teruggekeerd, waar jullie vier dagen zijn gebleven (CGVS echtgenote p. 3). Later in het gehoor wijzigde ze haar verklaringen en verklaarde ze dat jullie toen twee nachten in Kosovo zijn gebleven en dat leden van het UÇK de tweede nacht na jullie aankomst zijn binnengevallen (CGVS p. 10). Uw zoon A. (...) verklaarde eerst dat jullie in 2007 terugkeerden naar Kosovo, waar jullie twee nachten hebben gebleven (CGVS A. (...) p. 9). Later tijdens het gehoor verklaarde hij dat de eerste nacht leden van het UÇK binnenvielen en jullie de avond erop zijn vertrokken en aldus slechts één nacht hebben verbleven in Kosovo (CGVS A. (...) p. 12). Geconfronteerd met zijn eerdere verklaringen zei hij dat jullie één keer hebben overnacht in Kosovo, de volgende avond zijn vertrokken en de volgende ochtend zijn aangekomen in Montenegro (CGVS A. (...) p. 12). Zijn partner V. (...) verklaarde dan weer dat er, na drie à vier dagen verblijf in Kosovo, vijf leden van het UÇK zijn binnengevallen (CGVS V. (...) p. 12).

Voorts verklaarde u dat de hele familie nl. u, uw echtgenote, kinderen en kleinkinderen, na de inval van het UÇK, bij de Kosovo Police zijn gegaan om klacht in te dienen. Aanvankelijk verklaarde u tot twee maal toe dat de politieagenten u zeiden dat ze de daders wel zouden vinden om later in het gehoor te verklaren dat de agenten zeiden dat jullie dienden te vertrekken want anders zouden zij jullie ook slaan (CGVS p. 12). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat niemand klacht is gaan indienen, aangezien jullie diezelfde nacht nog terug zijn gegaan naar Montenegro (CGVS echtgenote p. 10). Uw zoon A. (...) verklaarde dan weer dat jullie geen klacht durfden indienen bij de politie maar dat jullie onderweg naar Montenegro toevallig leden van KFOR zijn tegengekomen aan wie jullie hulp gevraagd hebben. De leden van KFOR zeiden dat ze jullie niet konden helpen aangezien ze jullie belagers niet gezien hebben (CGVS A. (...) p. 14). Voorts verklaarde u dat, nadat u geslagen werd en uw echtgenote verkracht, jullie niet medisch verzorgd zijn geweest (CGVS p. 13). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat zij samen met u naar een private dokter in Montenegro is geweest om zich medisch te laten verzorgen en dat ze daar een operatie onderging (CGVS echtgenote p. 11).

Daarnaast verklaarde u dat u bij uw terugkeer in 2007 naar de gemeente in Klinë bent geweest om documenten aan te vragen. Een politieman stond u te woord en zei dat documenten niets voor jullie waren aangezien jullie niet gevochten hebben met hem (CGVS p. 10). Uw echtgenote verklaarde dan weer dat zij samen met u naar de gemeente is gegaan voor documenten. Jullie werden niet binnengelaten en geslagen door een soldaat van het UÇK. Daarna zijn jullie klacht gaan indienen bij UNMIK (CGVS echtgenote p. 9). Uw zoon A. (...) verklaarde dan weer dat hijzelf, zijn partner, u en uw echtgenote naar de gemeente zijn gegaan om documenten. Een Albanees zei dat er geen plaats was voor jullie omdat jullie Roma zijn en al jullie documenten verbrand waren (CGVS A. (...) p. 11-12).

Wat betreft jullie beweerde terugkeer naar Kosovo in 2010 en de bijhorende problemen dient vooreerst te worden opgemerkt dat het compleet ongeloofwaardig is dat u en uw dochter, toen jullie op de bus stonden te wachten, zomaar in een wagen stapten waarin er zich drie gemaskerde personen bevonden (CGVS p. 15). Bovendien zijn de verklaringen ivm deze terugkeer van u, uw echtgenote, zoon en zijn partner V. (...) ook compleet tegenstrijdig. Zo verklaarde u dat u de dag van aankomst, samen met uw dochter naar de gemeente bent vertrokken om documenten aan te vragen (CGVS p. 15). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat u en uw dochter, na twee overnachtingen in Kosovo, zijn vertrokken naar de gemeente om documenten aan te vragen (CGVS echtgenote p. 11). Voorts verklaarde uw echtgenote dat zij na uw verdwijning/ontvoering, naar KFOR ging om klacht in te dienen. Daar aangekomen bleken de leden van KFOR leden van het UÇK te zijn, die haar geslagen hebben. Daarna is zij bij de politie van de gemeente Zllokucan gegaan om klacht in te dienen (CGVS echtgenote p. 12). Uw zoon A. (...) verklaarde dan weer dat hijzelf en zijn moeder, m.n. uw echtgenote klacht zijn gaan indienen bij KFOR. KFOR zou hun persoonsgegevens genoteerd hebben en gezegd hebben dat ze u en uw dochter wel zouden vinden (CGVS zoon A. (...) p. 16). De partner van uw zoon, V. (...), verklaarde dan weer dat uw echtgenote alleen klacht is gaan indienen bij KFOR (CGVS V. (...) p. 13).

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over een inval van leden van het UÇK in uw woning in 2007 en uw ontvoering in 2010 door leden van het UÇK in tegenspraak zijn met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat het UÇK reeds op 20 september 1999 ophield te bestaan, dit overeenkomstig resolutie 1244 van de VN-Veiligheidsraad. Sindsdien werd deze organisatie ook nooit heropgericht en was deze dus niet meer actief in Kosovo. KFOR (Kosovo Force) waakt sindsdien over de handhaving van de openbare orde en veiligheid in Kosovo en is belast met het toezicht op de naleving van internationale verdragen. Dat u in 2007 en in 2010 problemen zou hebben gekend met leden van deze organisatie is dan ook compleet ongeloofwaardig.

Gelet op wat vooraf gaat, kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen en maakt u het mij aldus onmogelijk een zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond en reële (verblijfs)situatie voor uw komst naar België. Aldus kan evenmin worden vastgesteld dat u daadwerkelijk het slachtoffer was/kan zijn van hetzij een vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève, hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat alle door u voorgelegde documenten (geboorteaktes en huwelijksakte) dateren van 1991, 1992 en 1994 en dat u niet in het bezit bent van enige andere recentere documenten die een eventueel later verblijf in Servië-Montenegro of Kosovo zouden kunnen staven.

Wat er ook van zij, er dient gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens deze missie, maar ook erna, met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Klinë in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en –middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gijlan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er actueel niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Uit de informatie blijkt verder dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken.

Gelet op het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Bijkomend merk ik nog op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt

dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop ik deze beslissing baseer is als bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande bevindingen daar zij louter uw identiteit en uw oorspronkelijke herkomst uit Kosovo aantonen, die in deze beslissing op zich niet ter discussie staan.

Hier dient nog aan te worden toegevoegd dat ik ook inzake de asielaanvraag van uw echtgenote B. L. (...) uw zoon, A. (...) (O.V 6.657.504) en zijn partner Z. V. (...) (O.V 6.657.517) heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van eerste verzoekende partij, zijnde tweede verzoekende partij, verwijst integraal naar de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft zich steunt op dezelfde asielmotieven als deze van haar echtgenoot.

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de zoon van eerste verzoekende partij, zijnde derde verzoekende partij, verwijst integraal naar de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar derde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft zich steunt op dezelfde asielmotieven als deze van haar vader.

De vierde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de echtgenote van derde verzoekende partij, zijnde vierde verzoekende partij, verwijst integraal naar de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar vierde verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft zich steunt op dezelfde asielmotieven als deze van haar schoonvader.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, waarbij zij benadrukken dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, dat de motivering afdoende dient te zijn en dus meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule. Tevens roepen verzoekende partijen een schending in van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekende partijen gaan in op de motieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te verklaren dan wel te weerleggen.

3.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.3.1. Waar verwerende partij argumenteert dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat zij van 1999 tot kort voor hun asielaanvraag in 2010 in Montenegro hebben gewoond, nu verzoekende partijen niet in het bezit zijn van enige documenten die hun verblijf aldaar kunnen staven en aangezien er tussen verzoekende partijen onderling ernstige tegenstrijdigheden werden vastgesteld met betrekking tot de omschrijving van hun woonplaats en de problemen die zij ginds hebben ervaren, poneren verzoekende partijen dat zij absoluut niet akkoord zijn met deze vaststellingen en dat zij een aantal zaken wensen te verduidelijken.

3.2.3.2.1. Verzoekende partijen verklaren vervolgens dat, wat de tegenstrijdigheden met betrekking tot de burens betreft, dat zij 3 burens hadden, namelijk B. S., die gehuwd is en 8 kinderen heeft, S. Z., die eveneens gehuwd is en 4 kinderen heeft en B. (B. B.), die tevens gehuwd is en 5 zonen heeft. Verzoekende partijen bevestigen voorts de versie van derde verzoekende partij, waar die verklaart dat H. geen directe buur was maar wel in de buurt woonde. Verzoekende partijen benadrukken eveneens dat er rekening dient te worden gehouden met hun culturele opvattingen en gewoonten, waarbij het normaal is dat mannen contact onderhouden met de burens maar vrouwen zich naar de buitenwereld toe eerder afzijdig dienen te houden reden waarom tweede en vierde verzoekende partijen niet exact wisten wie hun burens waren.

3.2.3.2.2. De Raad stelt vast dat het argument dat de vastgestelde tegenstrijdigheden goed te praten zijn door het gegeven dat tweede en vierde verzoekende partijen vrouwen zijn, niet kan overtuigen. Dit argument impliceert immers dat men op dit punt geen rekening dient te houden met de verklaringen van tweede en vierde verzoekende partijen en dat verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift aldus scharen achter de versie van de feiten zoals die door eerste en derde verzoekende partijen werden weergegeven. Echter, heeft verwerende partij in haar bestreden beslissingen ook ernstige tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van eerste en derde verzoekende partijen onderling gedetecteerd. Voor deze tegenstrijdigheden wordt in het verzoekschrift geen rechtvaardiging aangebracht. Zo verklaart eerste verzoekende partij dat B. en H. zijn directe burens waren, die samen met hun families in één barak woonden. B. was volgens eerste verzoekende partij ongeveer 55 jaar oud, terwijl hij H. tussen de 65 en de 70 jaar oud schatte. Eerste verzoekende partij verklaarde eveneens dat B. 5 zonen had, die allen gehuwd waren (administratief dossier B. S., stuk 8, gehoorverslag d.d. 24 januari 2011, p. 6-7). Derde verzoekende partij heeft integendeel uitdrukkelijk verklaard dat B. zijn eigen huis had en dat H. verderop in het kamp Konic zou hebben verbleven en dus niet samenwoonde met B. en zijn familie. Ook verklaarde derde verzoekende partij, in tegenspraak met eerste verzoekende partij, dat H. rond de 30 à 35 jaar zou zijn en dat slechts 4 van de 5 zonen van B. gehuwd waren (administratief dossier B. A., stuk 8, gehoorverslag d.d. 26 januari 2011, p. 7-8). Deze tegenstrijdigheden zijn nu wel opmerkelijk te noemen, vermits derde verzoekende partij tijdens zijn gehoor ook te kennen gaf dat hij veel contact had met de familie van B., omdat zij verzoekende partijen vaak hebben geholpen (administratief dossier, B. S., stuk 8, gehoorverslag d.d. 24 januari 2011, p. 6-7). Ook de zeer uiteenlopende schatting van de leeftijd van H. is uiterst opmerkelijk, alsmede het gegeven dat eerste en derde verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegden over het aantal gehuwde zonen van B. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift niet wordt ingegaan op deze tegenstrijdige verklaringen tussen eerste en derde verzoekende partijen onderling. Enkel voor wat de woonplaats van H. betreft, wordt in het verzoekschrift geopteerd voor de versie van derde verzoekende partij door te stellen dat hij "een andere buurtbewoner" was, waaruit de Raad afleidt dat H. dus geen directe buur

was. De Raad wijst er echter op dat de verwijzing van verzoekende partijen naar één versie van de verklaringen niet van aard is om de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van personen die voorhouden dezelfde problemen te hebben meegemaakt, zinledig maken. Bovendien is het uiterst bevreemdend dat verzoekende partijen verder in hun verzoekschrift nog komen aandraven met de vermelding dat zij nog twee andere burens hadden, namelijk B. S. en S. Z., terwijl, wanneer hen tijdens hun gehoor verschillende keren uitdrukkelijk gevraagd werd welke onmiddellijke burens zich links en rechts van hun barak bevonden, verzoekende partijen deze namen niet hebben vernoemd (administratief dossier B. S., stuk 8, gehoorverslag d.d. 24 januari 2011, p. 6-7, administratief dossier B. A., stuk 8, gehoorverslag d.d. 26 januari 2011, p. 7, administratief dossier B. L., stuk 8, gehoorverslag d.d. 24 januari 2011, p. 5 en administratief dossier Z. V., stuk 8, gehoorverslag d.d. 26 januari 2011, p. 6).

Tenslotte merkt de Raad op dat het argument van verzoekende partijen dat de vrouwen onder hen logischerwijze geen goede beschrijving konden geven van hun burens, nu zij als vrouw niet veel contact hadden met de mensen uit hun buurt, hier in elk geval niet ter rechtvaardiging van desbetreffende tegenstrijdigheden kunnen worden aangevoerd, nu uit het gehoorverslag van vierde verzoekende partij blijkt dat zij wel buiten het kamp ging werken (administratief dossier, Z. V., stuk 4, gehoorverslag d.d. 26 januari 2011, p. 4). Verder is het erg onwaarschijnlijk dat vierde verzoekende partij absoluut niet zou weten wie haar burens waren, terwijl zij daar wel meer dan 4 jaar heeft gewoond en zij en haar familie bovendien, volgens derde verzoekende partij, vaak geholpen werden door hun buurman B. (administratief dossier B. A., stuk 8, gehoorverslag d.d. 26 januari 2011, p. 7). Dit vermoeden van onaannemelijkheid wordt des te meer versterkt nu tweede verzoekende partij, de echtgenote van eerste verzoekende partij, op het gehoor wel probleemloos kon vermelden dat B. hun buurman was en verdere details wist te geven over zijn leeftijd, burgerlijke staat en het aantal kinderen.

Derhalve stelt de Raad vast dat de door verzoekende partijen aangegeven argumenten niet van die aard zijn om de door verwerende partij geconstateerde tegenstrijdigheden te vergoelijken, waardoor de geloofwaardigheid van hun verblijf nabij een kamp in Podgorica te Montenegro in het gedrang wordt gebracht.

3.2.3.3. Nopens het argument van verzoekende partijen betreffende de motivering van verwerende partij met betrekking tot de plaats en de omstandigheden waarin derde en vierde verzoekende partijen elkaar hebben leren kennen, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partijen aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan.

3.2.3.4.1. Aangaande de problemen die verzoekende partijen hebben ervaren in Montenegro, pinnen verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift vast op de feiten zoals die werden weergegeven door derde verzoekende partij, namelijk dat hij 5 maal werd geslagen door Serviërs. Verzoekende partijen menen de discrepanties in hun onderlinge verklaringen te kunnen justificeren door te stellen dat de ouders van derde verzoekende partij, zijnde eerste en tweede verzoekende partijen, slechts weet hadden van 1 incident waarbij derde verzoekende partij werd geslagen. Derde verzoekende partij heeft de overige 4 incidenten niet aan zijn ouders willen melden omdat zijn moeder ziek is.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van vierde verzoekende partij, met name dat zij tijdens het gehoor aanvankelijk aangaf dat haar schoonvader werd geslagen in Montenegro, om een aantal vragen later dan weer te verklaren dat haar schoonvader niet werd geslagen, betogen verzoekende partijen dat vierde verzoekende partij *“ook de keren in Kosovo erbij heeft geteld”*. De Raad meent hierbij te verstaan dat verzoekende partijen verwijzen naar de passus in het gehoorverslag waar vierde verzoekende partij stelt dat haar schoonvader en haar man werden geslagen in Kosovo toen zij hiernaar terugkeerde samen met haar schoonfamilie (administratief dossier Z. V., stuk 4, gehoorverslag 26 januari 2011, p. 3) en dat zij dus ook rekening hield met het incident dat zich in Kosovo had afgespeeld.

3.2.3.4.2. De Raad is van oordeel dat de argumenten van verzoekende partijen om desbetreffende discrepanties goed te praten, niet sluitend zijn. Zo stellen verzoekende partijen dat enkel vierde verzoekende partij weet had van het feit dat haar man 5 keer werd geslagen. Echter, uit het gehoorverslag van vierde verzoekende partij blijkt dat zij zeer expliciet heeft aangegeven dat hij slechts 1 keer werd geslagen door Serviërs (administratief dossier Z. V., stuk 4, gehoorverslag d.d. 26 januari 2011, p. 3). Desbetreffend argument raakt bijgevolg kant noch wal.

Evenmin is de bewering van verzoekende partijen, waar zij stellen dat eerste en tweede verzoekende partijen slechts weet hadden van 1 incident in Montenegro waarbij derde verzoekende partij werd

geslagen, correct. Eerste verzoekende partij verklaarde namelijk letterlijk dat zij nooit in Montenegro werden geslagen (administratief dossier B. S., stuk 8, gehoorverslag d.d. 24 januari 2011, p. 6). De Raad merkt eveneens op dat voorgaande stelling evenmin te rijmen valt met de verklaringen van derde verzoekende partij, die tijdens zijn gehoor volhield dat eerste verzoekende partij wel één maal werd geslagen door de Serviërs (administratief dossier B. A., stuk 8, gehoorverslag d.d. 26 januari 2011, p. 6-7), verklaringen die dan weer niet stroken met wat tweede en vierde verzoekende partijen hebben gezegd, namelijk dat eerste verzoekende partij nooit werd geslagen in Montenegro (administratief dossier B. L., stuk 8, gehoorverslag d.d. 24 januari 2011, p. 5 en administratief dossier Z. V. , stuk 4, gehoorverslag d.d. 26 januari 2011, p. 6). Verzoekende partijen weerleggen deze door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden niet in hun verzoekschrift, waardoor deze door de Raad als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

Waar verzoekende partijen verder nog de tegenstrijdige verklaringen in hoofde van vierde verzoekende partij pogen te verklaren, is de Raad van oordeel dat het weinig aannemelijk is dat zij op de vraag "*Waarom heeft u Montenegro anno 2010 verlaten*" zou gerefereerd hebben aan gebeurtenissen die zich in Kosovo hebben afgespeeld, omdat deze feiten niet kaderen binnen de problematiek die heeft plaatsgevonden in Montenegro. Bovendien werd haar tijdens het gehoor tot zes keer toe gevraagd wie er nu juist werd geslagen, waardoor de kans dat vierde verzoekende partij de vraag naar welke problemen zich hebben afgespeeld tijdens hun verblijf in Montenegro niet goed zou hebben begrepen, erg miniem is.

Het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat verwerende partij terecht heeft vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het jarenlang verblijf van verzoekende partijen in Montenegro en aan de aldaar door hen voorgehouden problemen. De geloofwaardigheid van hun verblijf in Montenegro wordt bovendien nog meer onder druk gezet nu verzoekende partijen geen enkel begin van bewijs hiervan kunnen voorleggen. De bewering van verzoekende partijen, dat zij geen documenten konden verkrijgen omdat zij geen burgers van Montenegro zijn, doet hieraan geen afbreuk. De Raad wijst er in dit verband op dat de bewijslast – zoals reeds aangehaald – in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf berust, die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht. De Raad acht het uiterst onwaarschijnlijk dat verzoekende partijen gedurende hun 10-jarige verblijf in Montenegro er niet in zijn geslaagd om ook maar enig document te bekomen dat hun verblijf aldaar enigszins zou kunnen staven. Dit vermoeden wordt bovendien versterkt door het gegeven dat eerste verzoekende partij tijdens zijn gehoor verklaart dat hij niet eens heeft geprobeerd om in Montenegro het staatsburgerschap te bekomen (administratief dossier B.S., stuk 8, gehoorverslag d.d. 24 januari 2011, p. 5).

3.2.4.1. Wat de tegenstrijdige verklaringen tussen verzoekende partijen onderling over de eerste terugkeer naar Kosovo in 2007 betreft, verklaren verzoekende partijen dat zij er 3 dagen verbleven, en dat het UCK onmiddellijk op bezoek kwam. Verzoekende partijen benadrukken dat de inval van het UCK een zeer traumatische ervaring betreft, nu tweede en vierde verzoekende partijen werden verkracht, eerste en derde verzoekende partijen met het UCK hebben gevochten en zij bovendien hun huis afgebrand en vernield hebben aangetroffen. Verzoekende partijen nemen het verwerende partij kwalijk dat zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat het de eerste keer was in jaren dat verzoekende partijen over deze problemen en feiten dienden te vertellen, dit alles in aanwezigheid van een advocaat en een interviewer. Verzoekende partijen wensen te benadrukken dat, omwille van deze traumatische gebeurtenissen, waardoor zij zeer veel schrik hebben om te worden teruggestuurd, er in acht moet worden genomen dat het voor hen zeer moeilijk is om hun asielrelaas uiteen te zetten, reden waarom de verschillende versies discrepanties kunnen bevatten.

3.2.4.2. De Raad erkent dat een verhoor gewoonlijk gepaard gaat met een zekere mate van stress en ziet tevens in dat het voor verzoekende partijen niet evident is om dergelijke traumatische gebeurtenissen te bespreken. Niettemin dient te worden aangestipt dat deze stresssituatie verzoekende partijen op generlei wijze ontslaat van de plicht hun relaas zo correct mogelijk uiteen te zetten. De Raad wijst erop dat van asielzoekers die, steunend op hetzelfde asielrelaas, het land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die al dan niet rechtstreeks de aanleiding waren voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier zouden kunnen weergeven. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816). Zeker van

een gebeurtenis die dermate ernstig was aangezien eerste en derde verzoekende partijen werden geslagen en tweede en vierde verzoekende partijen werden verkracht, en die kadert binnen een zeer kort tijdsbestek, nu verzoekende partijen slechts voor 1 tot 4 dagen naar Kosovo zijn teruggekeerd, mag worden verwacht dat deze traumatische gebeurtenis in het geheugen staat gegrift. De loutere vermelding dat verzoekende partijen 3 dagen in Kosovo zijn verbleven en dat het UCK “onmiddellijk” op bezoek is gekomen, weerlegt de door verwerende partij vastgestelde markante tegenstrijdigheden betreffende deze wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas in elk geval niet. Deze in het verzoekschrift uiteengezette feiten vallen overigens ook met geen enkele door verzoekende partijen weergegeven versies te rijmen, die op zich ook al zeer uiteenlopend zijn, wat de geloofwaardigheid van deze voorgehouden problemen zwaar hypothekeert.

3.2.5.1. Ook met betrekking tot de discrepanties omtrent het al dan niet indienen van een klacht na de inval van het UCK, proberen verzoekers het feit dat eerste, tweede en derde verzoekende partijen drie volkomen verschillende versies hebben uiteengezet te verhullen door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar de versie van eerste verzoekende partij, met name dat zij wel naar de politie zijn geweest, maar dat zij daar werden weggestuurd, vermoedelijk omwille van hun Roma-origine.

3.2.5.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet eens een ernstige poging ondernemen om deze tegenstrijdige verklaringen uit te leggen of te rechtvaardigen. Het zonder meer verwijzen naar een versie van één van de verzoekende partijen, die niet in het minst te verzoenen valt met de andere door verzoekende partijen weergegeven versies, en die daarenboven ook nog eens tijdens het gehoor werd tegengesproken door andere verklaringen van diezelfde verzoekende partij, nu die in eerste instantie verklaarde dat de politie hen wel zou helpen, om achteraf te stellen dat zij dienden te vertrekken omdat de politie ermee dreigde hen te slaan, is niet van die aard om de door verwerende partij vastgestelde onverenigbaarheden te weerleggen.

3.2.6. Wat de manifest tegenstrijdige uitspraken tussen eerste en tweede verzoekende partij met betrekking tot hun eventuele medische behandeling betreft, constateert de Raad dat verzoekende partijen hier wederom een vruchteloze poging ondernemen om de flagrante tegenstrijdigheden te verbloemen. De stelling van verzoekende partijen in het verzoekschrift, met name dat er geen medisch onderzoek heeft plaatsgevonden in Kosovo, noch in Montenegro en dat tweede verzoekende partij zich in België heeft laten opereren, strookt allerminst met volgende verklaringen van tweede verzoekende partij: *“Bent u medisch verzorgd? Alleen hier. Na die verkrachting? Ik ben naar de dokter geweest. Waar? In Montenegro – het was een private dokter. Samen met uw man of alleen? Samen met mijn man en hier heb ik een operatie ondergaan”* (administratief dossier B.L., stuk 8, gehoorverslag d.d. 24 januari 2011, p. 11). Daarenboven stelt de Raad vast uit de door tweede verzoekende partij neergelegde documenten van het ZNA Stuivenberg en het Rode Kruis Vlaanderen geenszins blijkt dat zij hier een operatie heeft ondergaan, daar betreffende documenten slechts vermelden dat zij behandeld wordt voor migraine en epilepsie (administratief dossier B.L., stuk 18, document nr. 4: “medische documenten”). De Raad merkt tevens op dat tweede verzoekende partij er tijdens haar gehoorverslag reeds op werd gewezen dat de medische attesten in verband met epilepsie niet ter zake dienend zijn en dat zij de nodige medische bewijsstukken bij haar behandelend gynaecoloog in Montenegro diende op te vragen, wat zij heeft nagelaten te doen.

Desbetreffende tegenstrijdigheden blijven bijgevolg overeind, waardoor de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas enkel wordt bevestigd.

3.2.7. De Raad wijst er vervolgens op dat, waar verwerende partij nog maar eens flagrante tegenstrijdigheden vaststelt tussen eerste, tweede en derde verzoekende partij omtrent het aanvragen van documenten in Klinë, Kosovo, en alle problemen die hiermee gepaard gingen, verzoekende partijen zich niet eens de moeite hebben getroost om betreffende motivering van verwerende partij te weerleggen. Desbetreffende tegenstrijdigheden worden bijgevolg als onbetwist en vaststaand beschouwd.

3.2.8.1. Wat de verklaringen over de tweede terugkeer naar Kosovo in 2010 betreft, motiveert verwerende partij dat bepaalde beweerde feiten compleet als ongeloofwaardig kunnen worden beschouwd en dat verklaringen met betrekking tot andere voorgehouden gebeurtenissen bol staan van de tegenstrijdigheden, met als gevolg dat deze verklaringen logischerwijze ook als ongeloofwaardig worden bestempeld. Het uiterst beknopte verweer van verzoekende partijen luidt als volgt: *“In 2010 keerden verzoekers terug naar Kosovo in verband met hun documenten maar zij werden er aangevallen. Zij werden niet geholpen en stelden dat zij geen rechten hadden”*.

3.2.8.2. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekende partijen de vaststelling van verwerende partij dat het compleet ongeloofwaardig is dat eerste verzoekende partij verklaart dat hij en zijn dochter, toen zij op de bus wachtten, zomaar in een wagen stapten waarin zich drie gemaskerde personen bevonden, ongemoeid laten, zodat deze motivering als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

Verder is de Raad van oordeel dat, hoewel verzoekende partijen in hun verzoekschrift een finale versie van de feiten trachten voor te spiegelen, die zodanig vaag en beknopt is dat de vier onderling tegenstrijdige weergaves hier in passen, deze tegenstrijdigheden alsnog boven water blijven staan indien men verder inzoemt op de concrete en precieze omstandigheden waarin verzoekende partijen de tweede maal naar Kosovo zijn teruggekeerd, zoals verwerende partij dit heeft gedaan in haar bestreden beslissingen. Bijgevolg stelt de Raad vast dat verzoekende partijen de tegenstrijdige verklaringen over de precieze dag waarop eerste verzoekende partij met zijn dochter naar de gemeente is gegaan om documenten aan te vragen en over de stappen die werden ondernomen nadat voornoemde personen werden ontvoerd en de resultaten die deze handelingen eventueel hebben opgeleverd niet weten te weerleggen.

3.2.9.1. Waar verwerende partij vervolgens vaststelt dat de verklaringen over de inval van leden van het UCK in 2007 en de ontvoering in 2010 in tegenspraak zijn met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, daar hieruit blijkt dat het UCK reeds op 20 september 1999 ophield te bestaan en sindsdien nooit meer werd heropgericht, betogen verzoekende partijen dat zij weten dat het UCK *in se* niet meer bestaat, maar dat zij die term vandaag de dag nog steeds hanteren. Verzoekende partijen vermoeden dat de mensen die hen hebben aangevallen een groep waren van het UCK, ook al hadden zij geen emblemen van het UCK op hun kledij.

3.2.9.2. De Raad bemerkt dat de stelling van verzoekende partijen niet strookt met de uiteenzetting van verwerende partij in haar bestreden beslissingen, waaruit blijkt dat de UCK in 1999 ophield te bestaan en dat deze organisatie sindsdien nooit meer is heropgericht en dus ook niet meer actief is in Kosovo. Verzoekende partijen, die overigens zelf toegeven dat het UCK *in se* niet meer bestaat, kunnen zich dan bezwaarlijk beroepen op de stelling dat zij allicht door een bepaalde groep van het UCK werden aangevallen. Derhalve sluit de Raad zich aan bij de motivering van verwerende partij dat het compleet ongeloofwaardig is dat verzoekende partijen in 2007 en in 2010 problemen zouden hebben gekend met de leden van het UCK, of met een bepaalde groepering ervan.

3.2.10. Uit voormelde flagrante tegenstrijdigheden en onwetendheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas kon verwerende partij terecht besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partijen en dat het aldus onmogelijk is om een zicht te krijgen op de werkelijke achtergrond en reële verblijfssituatie voor hun komst naar België.

3.2.11.1. Verzoekende partijen betogen verder dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd, niet accuraat is. Verzoekende partijen verwijzen in dit verband naar een Amnesty International-rapport van september 2010: *“Not welcome anywhere: stop the forced return of Roma to Kosovo”*, waarin onder meer wordt benadrukt dat de huidige situatie in Kosovo nog steeds instabiel en onzeker is, dat er te weinig middelen zijn om de teruggekeerden op te vangen en te reïntegreren in de Kosovaarse maatschappij en dat er bijgevolg nog steeds nood is aan internationale bescherming voor Roma en andere minderheden die afkomstig zijn uit Kosovo. Verzoekende partijen zijn van mening dat het op basis van dit rapport duidelijk is dat zij nog steeds nood hebben aan bescherming, nu de situatie in Kosovo dermate instabiel en onzeker is, dat hun leven er werkelijk ondraaglijk zou zijn.

3.2.11.2. Waar verzoekende partijen, onder verwijzing naar voormeld rapport van Amnesty International, stellen dat de situatie in Kosovo nog steeds instabiel en onzeker is en dat Roma uit Kosovo nog steeds internationale bescherming behoeven, wijst de Raad erop dat verwerende partij in haar motivering betreffende het wijzigende beeld van de RAE-gemeenschap in Kosovo niet stelt dat de situatie honderd procent perfect is en zich nergens nog problemen van welke aard dan ook zouden voordoen. Verwerende partij wijst er slechts op dat de situatie sinds het gewapend conflict in 1999 wel degelijk aanzienlijk gewijzigd is, en dat er talrijke mogelijkheden aan nationale en internationale autoriteiten aanwezig zijn in Kosovo waartoe men zich in geval van etnische problemen kan wenden. Verder wijst de Raad erop dat verweerder duidelijk aangeeft dat de UNCHR in zijn *“Guidelines”* van november 2009, waar het voormeld rapport van Amnesty International uitdrukkelijk naar verwijst, (p. 10) *“benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld”*. De UNHCR en Amnesty International, stellen dus duidelijk dat uit het loutere feit dat een persoon afkomstig is uit Kosovo en behoort tot één van de minderheden aldaar, niet kan worden besloten dat er in hoofde van deze persoon een vrees voor

vervolgning of een reëel risico op ernstige schade bestaat, maar dat zulke asielaanvragen individueel moeten worden beoordeeld.

Uit de individuele beoordeling door verwerende partij blijkt dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen en hun vrees ten aanzien van de UCK in Kosovo geen geloof kan worden gehecht.

Betreffende de situatie van de RAE-gemeenschap in Klinë waarvan verzoekende partijen afkomstig zijn, motiveert verwerende partij het volgende:

“Uit continue directe contacten tijdens de missie maar ook erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Klinë in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt actueel over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was.”

De citaten van verzoekende partijen uit het Amnesty International-rapport van september 2010 maken geen enkel gewag van de toestand in Klinë. Voormelde motivering betreffende de specifieke situatie in Klinë, die steun vindt in de uitgebreide landeninformatie gevoegd bij het administratief dossier (administratief dossier 1,2 en 3 stukken 17, deel 1, 19, deel 1 en 15, deel 1) en waaruit blijkt dat deze voor wat betreft de RAE, waartoe de Roma behoren, goed is, wordt derhalve niet weerlegd.

Door het niet geloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas, in samenlezing met de veilige situatie in de regio Klinë waarvan verzoekende partijen afkomstig zijn, besluit verwerende partij terecht tot de weigering van de status van vluchteling en van de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De subsidiaire beschermingsstatus kan eveneens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert

3.2.12. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en de administratieve dossiers blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van deze administratieve dossiers, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier 1,2 en 3 stukken 17, 19 en 15) en dat verzoekende partijen tijdens de diverse gehoren op het Commissariaat-generaal de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.13. Wat betreft de door verzoekende partijen aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd en verzoekende partijen deze wanverhouding evenmin aantonen.

3.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrenge die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven - met uitzondering van het als overtollig bevonden motief - die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT